

Orzeczenie Trybunału z dnia 26 kwietnia 1994 r.

Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej.

Przyznanie koncesji na system komputerowy do obsługi loterii

Sprawa C-272/91 ("Lottomatica")

Sprawozdania Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ECR) 1994 str. I-1409

Data:

AKTA: 26/04/1994

WNIOSEK: 18/10/1991

Rodzaj postępowania: Postępowanie dotyczące nie wywiązania się Krajów Członkowskich ze zobowiązań - Przyjęte

Streszczenie

Art. 52 Traktatu dotyczący swobody zakładania przedsiębiorstw oraz art. 59 Traktatu dotyczący wolności świadczenia usług są naruszane, w sytuacji, kiedy Kraj Członkowski ogranicza uczestnictwo w przetargu na koncesję na system komputerowy obsługujący loterię, do podmiotów, w których większość kapitału jest w posiadaniu sektora publicznego, jeżeli zamówienie, które dotyczy pomieszczeń, dostaw, instalacji, utrzymania, obsługi i transmisji danych i innych spraw umożliwiających działalność loterii, nie oznacza przeniesienia odpowiedzialności na koncesjonariusza, w konsekwencji czego, wyjątek opisany w art. 55 ust. 1 Traktatu, dotyczący czynności związanych z wykonywaniem władzy urzędowej, nie ma zastosowania. Takie działanie stanowi także naruszenie art. 17-25 Dyrektywy 77/62 koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy.

Fakt, że umowa na dostawę zintegrowanego systemu komputerowego umożliwiającego działalność loterii, która ma charakter dostawy pewnych produktów dla administracji publicznej, stanowi, że system ten nie stanie się własnością organów administracyjnych do końca trwania umowy zawartej z wybranym oferentem oraz, że "cena" za taką dostawę ma przybrać formę rocznej opłaty pobieranej w stosunku do dochodów, nie wyłącza tego zamówienia z zakresu Dyrektywy 77/62 koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy. Fakt, że art. 2 Dyrektywy 88/295 rozszerzył zakres dyrektywy o umowy dotyczące sprzedaży ratalnej, najmu lub dzierżawy, leasingu z opcją lub bez opcji kupna produktów, jest odzwierciedleniem dążenia prawodawstwa Wspólnoty do włączenia do zakresu dyrektywy takich dostaw produktów, które niekoniecznie stają się własnością organów administracji publicznej, i w przypadku których wszelkie opłaty opierają się na abstrakcyjnych warunkach.

Strony

W sprawie C-272/91

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez Antonio Aresu oraz Rafael Pellicer, członkowie Departamentu Prawnego Komisji, działający jako pełnomocnicy, prowadzący działalność w Luksemburgu w biurze Georgios Kremlis, członek Departamentu Prawnego Komisji, Wagner Centre, Kirchberg, powód

przeciwko

Republice Włoskiej, reprezentowanej przez Profesora Luigi Ferrari Bravo, Szefa Departamentu Prawa przy Ministerstwie Spraw Zagranicznych, działającego jako pełnomocnik, Ivo M. Bragugila, Avvocato dello Stato, prowadzący działalność w Luksemburgu przy Ambasadzie Włoskiej 5 Rue Marie-Adelade, pozwanemu

WNIOSEK o stwierdzenie, że poprzez nieopublikowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, pierwszy raz na początku 1990 roku, wstępnego ogłoszenia o planowanym zamówieniu na pewne grupy produktów, których wyceniona wartość była równa lub przewyższała 750 000 ECU, a które Ministerstwo Finansów planowało udzielić w 1990 roku, i po drugie, w listopadzie 1990 roku, zaproszenia do składania ofert w przetargu na koncesję na system komputerowy obsługujący loterię oraz poprzez ograniczenie uczestnictwa w tym przetargu wyłącznie do organów, firm, konsorcjów i grup, których kapitał, brany pod uwagę indywidualnie lub zbiorowo, był w posiadaniu sektora publicznego, Republika Włoch nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z art. 30, 52 i 59 Traktatu oraz art. 9 i 17-25 Dyrektywy Rady 77/62 EEC z dnia 21 grudnia 1976 roku koordynującej procedury udzielania zamówień na dostawy (OJ 1977 L 13, str. 1), ze zmianami wprowadzonymi Dyrektywą Rady 88/295/EEC z dnia 22 marca 1988 roku (OJ 1988 L 127, str. 1),

TRYBUNAŁ

W składzie: O. Due, Przewodniczący, G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, M. Diez de Velasco (Przewodniczący Izb), C.N. Kakouris, R. Joliet, F.A. Schockweiler, F. Grevisse oraz P.J.G. Kapteyn, Sędziowie.

Rzecznik Generalny: C. Gulman,

Sekretarz: J.G. Giraud

w nawiązaniu do protokołu z rozprawy,

po wysłuchaniu ustnych argumentacji stron podczas rozprawy w dniu 26 maja 1993 roku,

po wysłuchaniu opinii rzecznika generalnego podczas posiedzenia w dniu 14 lipca 1993 roku,

wydaje następujące orzeczenie

Podstawy orzeczenia

1. Wnioskiem złożonym do Sekretariatu Trybunału w dniu 18 października 1991 roku, Komisja Wspólnot Europejskich wniosła powództwo zgodnie z art. 169 Traktatu o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, że poprzez nieopublikowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, pierwszy raz na początku 1990 roku, wstępnego ogłoszenia o planowanym zamówieniu na pewne grupy produktów, których wyceniona wartość była równa lub przewyższała 750 000 ECU, a które Ministerstwo Finansów planowało udzielić w 1990 roku, i po drugie, w listopadzie 1990 roku, zaproszenia do składania ofert w przetargu na koncesję na system komputerowy obsługujący loterię oraz poprzez ograniczenie uczestnictwa w tym przetargu wyłącznie do organów, firm, konsorcjów i grup, których kapitał, brany pod uwagę indywidualnie lub zbiorowo, był w posiadaniu sektora publicznego, Republika Włoska nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z art. 30, 52 i 59 Traktatu oraz art. 9 i 17-25 Dyrektywy Rady 77/62 EEC z dnia 21 grudnia 1976 roku koordynującej procedury udzielania zamówień na dostawy (OJ 1977 L 13, str. 1), ze zmianami wprowadzonymi Dyrektywą Rady 88/295/EEC z dnia 22 marca 1988 roku (OJ 1988 L 127, str. 1).

2. Tło sporu zostało przedstawione w paragrafach 6-16 zarządzenia Przewodniczącego Trybunału z dnia 13 stycznia 1992 roku (C-272/91 R, {1992} ECR I-457) dotyczącego wniosku o środek tymczasowy złożonego przez Komisję. Zarządzenie to nakazywało Republice Włoskiej powzięcie kroków w celu zawieszenia skutku prawnego wynikającego z zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 czerwca 1991 roku przyznającego koncesję na system komputerowy obsługujący loterię oraz wykonania umowy zawartej w tym celu z konsorcjum Lottamatica.

Zarzut naruszenia Art. 52 i 59 Traktatu.

3. Komisja utrzymuje, że poprzez ograniczenie uczestnictwa w przetargu na koncesję na system komputerowy obsługujący loterię włoską do "organów, firm, konsorcjów i grup, których większość kapitału, brana pod uwagę indywidualnie jak i zbiorowo jest w posiadaniu sektora publicznego", Republika Włoch nie wykonała obowiązków wynikających z art. 52 i 59 Traktatu.

4. Komisja argumentuje, że jest to szczególny przykład stosowania ograniczenia, które zostało uznane jako niezgodne z prawem przez Trybunał w sprawie C-3/88 Komisja przeciwko Włochom {1989} ECR 4035, ograniczającego uczestnictwo w postępowaniu jedynie do firm, których całość lub większość kapitału jest pośrednio lub bezpośrednio w posiadaniu sektora publicznego lub państwa. Zgodnie z tym ograniczeniem tylko takie podmioty mogą zawierać umowy z Państwem Włoskim na rozbudowę systemów przetwarzania danych na rzecz organów publicznych.

5. Rząd Włoski zaprzecza temu zarzutowi. Utrzymuje, że umowy zawarte w myśl w/w orzeczenia były na zakup systemów przetwarzania danych, które miały być zarządzane również przez dostawcę w ramach usług świadczonych dla organów administracji publicznej; umowa, o której mowa poniżej, z drugiej strony odnosi się, zgodnie z projektem technicznym dołączonym do szczególnej specyfikacji przedstawionej w zaproszeniu do przetargu, o którym mowa, do koncesji, w ramach której władze administracyjne powierzają trzeciej stronie wykonanie działań przypisywanych władzom publicznym a mających związek z organizacją, weryfikacją i certyfikacją loterii, które to czynności zgodnie z prawem włoskim są przypisywane ściśle organom państwowym. Art. 55 Traktatu stanowi, że art. 52 i 59 nie mają zastosowania do czynności, które w Krajach Członkowskich są związane z wykonywaniem władzy urzędowej.

6. Należy zauważyć, jak rzecznik generalny wykazał w punktach 18-23 swojej opinii, że komputeryzacja loterii, zgodnie z zaproszeniem do przetargu odnosi się do pomieszczeń, dostaw, instalacji, utrzymania, obsługi i transmisji danych i wszystkich innych czynności potrzebnych do funkcjonowania loterii, które to czynności nie wymagają przeniesienia odpowiedzialności na koncesjonariusza.

7. Po pierwsze, punkty loteryjne są nadal odpowiedzialne za przyjmowanie bonów loteryjnych, zaś funkcją terminalu obsługiwanego przez koncesjonariusza jest jedynie rejestracja, automatyczne sprawdzenie i transmisja danych wynikających z działań podejmowanych przez osobę zarządzającą punktem. Projekt techniczny określa, że osoba ta musi być w stanie, w przypadku wystąpienia błędu, skorygować wprowadzone dane i nawet unieważnić bon wystawiony przez terminal.

8. Po drugie, ciągnięcie losów podlega Komitetom (Commissioni di Estrazione) - organom państwowym, takim jak Komitety Rejonowe (Commissioni de Zona), które są odpowiedzialne za sprawdzanie i uznawanie wygranych.

9. Po trzecie, jak sam rząd włoski przyznaje, to organy administracji publicznej zawsze zatwierdzają i wypłacają nagrody.

10. Po czwarte, fakt, że pierwszy punkt projektu technicznego określa, że oferta dotyczy także "wszystkich innych spraw potrzebnych do działania loterii", nie daje podstaw do wnioskowania, że koncesjonariusz bierze udział w wykonywaniu władzy publicznej, ale jedynie oznacza, że musi prowadzić działania przypisane mu w ramach koncesji.

11. Po piąte, argument rządu włoskiego, że dobrowolne opłaty uczestników loterii stanowią opłatę skarbową, co przemawia za tym, że koncesjonariusz bierze udział w wykonywaniu władzy publicznej, jest nieprawidłowo uzasadniony.

12. W konsekwencji, usługi świadczone przez koncesjonariusza systemu komputerowego do obsługi loterii, w szczególności konstrukcja systemu oraz oprogramowanie, obsługa systemu, nie różnią się od usług technicznych wynikających z umów rozbudowy systemów przetwarzających dane na rzecz organów administracji publicznej w sprawie C-3/88 Komisja przeciwko Włochom, wymienionego powyżej.

13. Ponieważ działania, będące przedmiotem zagadnienia, nie podlegają wyjątkowi przewidzianemu w art. 55 Traktatu, należy stwierdzić, że ograniczenia, o których mowa są sprzeczne z art. 52 i 59 Traktatu, a zarzut naruszenia tych artykułów powinien być utrzymany w mocy.

Zarzut, że Art. 30 Traktatu został naruszony

W celu wsparcia zarzutu o naruszeniu art. 30, w postępowaniu wstępnym, Komisja jedynie stwierdziła, że ograniczenie, o którym mowa, polegające na ograniczeniu prawa do uczestnictwa w przetargu do organów, firm, konsorcjów i grup, których większość kapitału, branego pod uwagę indywidualnie jak i zbiorowo, jest w posiadaniu sektora publicznego, w rzeczywistości wyłącza firmy z innych Krajów Członkowskich, które są wyłączone z oferowania swoich systemów komputerowych i oprogramowania w postępowaniu o zamówienie. W konsekwencji, Komisja, utrzymuje, że skutkiem tego ograniczenia, tak jak ma to miejsce w Przypadku C-21/88 Du Pont de Nemours Italiana przeciwko Unita Sanitaria Locale No 2 di Carrara {1990} ECR I-889, w którym dany procent zamówień na dostawy

został zarezerwowany dla firm powołanych w pewnych regionach kraju, jest to, że produkty pochodzące z innego Kraju Członkowskiego są dyskryminowane w porównaniu z produktami wytwarzanymi w Kraju Członkowskim, o którym mowa, co powoduje zachwianie normalnej wymiany handlowej prowadzonej w ramach Wspólnoty.

Należy nadmienić, że na tym etapie Komisja nie przedstawiła podstaw jej poglądu, że poprzez wyłączenie firm zagranicznych z uczestnictwa w przetargu, o którym mowa, wybrany oferent nie mógł użyć podczas instalacji systemu komputerowego, o którym mowa, produktów pochodzących z innego Kraju Członkowskiego.

Stosownie do orzecznictwa (patrz w szczególności, Sprawa 325/82 Komisja przeciwko Niemcom {1984} ECR 777), pismo z oficjalnym zawiadomieniem oraz umotywowana opinia muszą zawierać wystarczające przedstawienie powodów, w celu przygotowania obrony przez Kraj Członkowski. Z powodów opisanych powyżej, nie zostało to wykonane w tym przypadku.

W konsekwencji, Trybunał musi uznać, że zarzut naruszenia art. 30 jest niedopuszczalny.

Zarzut naruszenia Dyrektywy 77/62, wraz z poprawkami wprowadzonymi Dyrektywą 88/295

Komisja utrzymuje, że po pierwsze, Republika Włoska naruszyła art. 9 Dyrektywy 77/62 zmienionej Dyrektywą 88/295 ("dyrektywa") poprzez nieopublikowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, pierwszy raz na początku 1990 roku, wstępnego ogłoszenia o planowanym zamówieniu na pewne grupy produktów, których wyceniona wartość była równa lub przewyższała 750 000 ECU, a które Ministerstwo Finansów planowało udzielić w 1990 roku, i po drugie, w listopadzie 1990 roku, zaproszenia do składania ofert w przetargu na koncesję na system komputerowy obsługujący loterię. Dalej, Komisja uznaje, że poprzez ograniczenie uczestnictwa w tym przetargu wyłącznie do organów, firm, konsorcjów i grup, których kapitał, brany pod uwagę indywidualnie lub zbiorowo, jest w posiadaniu sektora publicznego, Republika Włoska naruszyła także art. 17-25 dyrektywy.

Art. 9 (1) , (2) oraz (4) dyrektywy stanowi:

"1. Zamawiający, wymienieni w załączniku I do Dyrektywy 80/767/EEC, zobowiązani są podać w ogłoszeniu o planowanym zamówieniu, począwszy od dnia 1 stycznia 1989 roku, najszybciej jak to możliwe po rozpoczęciu ich roku budżetowego, całkowitą wartość zamówień na poszczególne grupy produktów, których zamierzają udzielić w ciągu następných dwunastu miesięcy, jeżeli ich szacunkowa wartość z uwzględnieniem art. 5 wynosi co najmniej 750 tys. ECU ciągu 12 miesięcy.

Rada, działając według sugestii Komisji i po skonsultowaniu się z Parlamentem Europejskim i Komitet Ekonomiczno-Społeczny, zdecyduje przed 1 marcem 1990 roku o rozszerzeniu tego obowiązku o inne podmioty zamawiające przedstawione w Art. 1.

2. Zamawiający, którzy zamierzają udzielić zamówienia na dostawy w ramach procedury otwartej, ograniczonej lub negocjacyjnej, w przypadkach określonych w art. 6 ust. 2, zobowiązani są poinformować o swoim zamiarze w ogłoszeniu.

4. Ogłoszenia, o których mowa w ust. 1, 2 i 3 powinny być wysłane najszybciej jak to możliwe i w najbardziej odpowiedni sposób do Urzędu Publikacji Urzędowych Wspólnot Europejskich. W przypadku procedury przyspieszonej, przewidzianej w art. 12, tekst ogłoszenia przesyła się telexem, telegraficznie lub faxem.

ogłoszenie, o którym mowa w ust. 1 powinno być wysłane niezwłocznie po rozpoczęciu roku budżetowego,

Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 3 powinno być wysłane najpóźniej w terminie czterdziestu ośmiu dni od daty udzielenia danego zamówienia".

20. Art. 17-25 dyrektywy ustanawiają kryteria kwalifikacji oraz wyboru ofert.

Rząd włoski argumentuje, że przepisy te nie mają zastosowania w tym przypadku.

Dowodzi, po pierwsze, że zaproszenie do przetargu, o którym mowa nie podlega zakresowi dyrektywy, ponieważ umowa, będąca przedmiotem zagadnienia, nie odnosi się do dostawy dóbr dla podmiotów zamawiających, ale dotyczy koncesji na rzecz osób trzecich na wykonywanie działań, które stanowią część czynności związanych z wykonywaniem władzy publicznej w dziedzinie finansowej i nie charakteryzuje się przeniesieniem dóbr ani ceną związaną z takim przeniesieniem.

Argument ten należy oddalić.

Z paragrafów 7-11 niniejszego orzeczenia jasno wynika, że wprowadzenie skomputeryzowanego systemu obsługi loterii, o którym mowa, nie wymaga przeniesienia odpowiedzialności na koncesjonariusza w zakresie różnych operacji wykonywanych w ramach działania loterii. Co więcej to, że zamówienie dotyczy dostawy zintegrowanego systemu komputerowego, a zwłaszcza dostawy pewnych dóbr dla organów administracji, jest oczywiste.

W przeciwieństwie do stanowiska rządu włoskiego, w tym kontekście znaczenie ma fakt, że system, o którym mowa nie staje się własnością organów administracji do zakończenia okresu umowy zawartej z wybranym oferentem oraz, że "cena" za taką dostawę ma formę rocznej opłaty proporcjonalnej do dochodów. Jak zauważa słusznie rzecznik generalny w punkcie 40 swojej opinii, fakt, że art. 2 Dyrektywy 88/295 rozszerzył zakres dyrektywy do "umów..., których przedmiotem jest kupno, kupno na raty, dzierżawa, najem lub leasing z opcją lub bez opcji zakupu produktów" jest odzwierciedleniem dążenia prawodawstwa Wspólnoty do włączenia do zakresu dyrektywy dostaw tych produktów, które niekoniecznie stają się własnością organów administracji publicznej, i wobec których płatności są ustalane na abstrakcyjnych warunkach.

Rząd włoski po drugie utrzymuje, że zamawiający, Administracja Autonomicznych Państwowych Monopoli ("AAMS"), nie jest wprowadzony na listę podmiotów składających zamówienia publiczne, zawartej w załączniku I do Dyrektywy Rady 80/767/EEC z 22 lipca 1980 roku, która uzupełnia Dyrektywę 77/62/EEC o pewne organy udzielające zamówienia (OJ 1980 L 215, str. 1). W rezultacie, art. 9 Dyrektywy 77/62 z poprawkami, który określa zasady ogłaszania zamówień przez podmioty zamawiające, przedstawione w tym załączniku, nie ma zastosowania w tym przypadku. Rząd włoski jest przekonany, że jego stanowisko wynika z przypisu 2 w części listy dotyczącej Włoch, który w odniesieniu do Ministra Finansów, robi następujące zastrzeżenie: "Nie dotyczy zakupów dokonanych przez monopole tytoniowe i handlu solą". Rząd włoski utrzymuje, że zastrzeżenie to odnosi się nie tylko do umów zawartych przez te monopole, które podlegały organom administracji AAMS w czasie kiedy dyrektywa została przyjęta, ale także cała pozostała działalność, która obecnie podlega AAMS.

Argument ten jest nieprawidłowo uzasadniony.

Jak słusznie nadmieniła Komisja, z Art. 4(4) ustawy włoskiej nr 528 z dnia 2 sierpnia 1982 roku (GURI nr 222 z 13 sierpnia 1982 roku) poprawionego Art. 2 ustawy

nr 85 z 19 kwietnia 1990 roku (GURI nr 97 z 27 kwietnia 1990) jasno wynika, że włoskie Ministerstwo Finansów jest wyłącznym podmiotem upoważnionym do udzielania zamówień publicznych na wykonanie czynności, o której mowa. W każdym razie AAMS, które prowadzi loterię, jest jedynie urzędem administracyjnym bez osobnej osobowości prawnej Ministerstwa Finansów, czyli nawet działania, które formalnie mogą być przypisywane AAMS są w zasadzie podporządkowane decyzjom Ministerstwa.

Jeżeli chodzi o przypis 2 do załącznika I do Dyrektywy 80/767, to jego faktyczna treść dotyczy jedynie zamówień udzielanych przez monopole tytoniowe i soli.

Rząd włoski argumentuje ostatecznie, że ponieważ kwestią sporną jest przyznanie koncesjonariuszowi szczególnych i wyłącznych praw uczestniczenia w działaniach związanych z wykonywaniem usług publicznych, a mianowicie, przynajmniej częściowo, prowadzenia loterii, to jedynym obowiązującym przepisem jest postanowienie art. 2 ust. 3 dyrektywy, które stanowi: "Kiedy organ państwowy, samorządowy lub instytucja prawa publicznego lub analogiczne organy określone w Aneksie I udziela podmiotowi innemu, niż podmiot zamawiający, niezależnie od jego statusu prawnego, szczególnych lub wyłącznych praw do wykonywania działań związanych z usługami publicznymi, to dokument, który udziela tego prawa powinien stanowić, że organ, o którym mowa powinien stosować się do zasady nie dyskryminowania innych państw podczas udzielania osobom trzecim zamówień na wykonanie usług".

Argument ten musi być także oddalony.

Jak wynika z paragrafów 7-11 niniejszego orzeczenia, prowadzenie loterii nie jest przenoszone na koncesjonariusza, którego zadanie ogranicza się do czynności technicznych dotyczących uruchomienia i obsługi systemu komputerowego. Czynności te obejmują dostawę usług organom administracji publicznej oraz dostawę niektórych produktów.

Dlatego należy stwierdzić, że przepisy dyrektywy, na które powołuje się Komisja mają zastosowanie w tym przypadku, a zarzuty dotyczące naruszenia dyrektywy muszą być przeanalizowane.

Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący naruszenia art. 9 dyrektywy, rząd włoski nie zaprzecza, że zawiadomienia, o których mowa nie zostały wysłane.

Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący naruszenia Art. 17-25 dyrektywy, należy zauważyć, że przepisy te zawierają wiążącą i wyczerpującą listę kryteriów kwalifikacji i udzielania zamówień, i nie przewidują ograniczenia uczestnictwa w przetargu, do organów, firm, konsorcjów i grup, których kapitał większościowy, traktowany indywidualnie lub całościowo, jest w posiadaniu sektora publicznego.

Z powyższego wynika, że zarzuty dotyczące naruszenia Dyrektywy 77/62, zmienionej Dyrektywą 88/295 muszą być także podtrzymane.

Postanowienie dotyczące kosztów

Koszty

37. Zgodnie z Art. 69 ust. 2 Zasad procesowych, strona przegrywająca jest obowiązana do pokrycia kosztów. Ponieważ pozwany nie przedstawił wystarczających argumentów, jest zobowiązany do pokrycia kosztów.

Sentencja orzeczenia

Na tych podstawach,

TRYBUNAŁ

niniejszym:

Uznaje, że poprzez nieopublikowanie ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, pierwszy raz na początku 1990 roku, wstępnego ogłoszenia o planowanym zamówieniu na pewne grupy produktów, których wyceniona wartość była równa lub przewyższała 750 000 ECU, a które Ministerstwo Finansów planowało udzielić w 1990 roku, i po drugie, w listopadzie 1990 roku, zaproszenia do składania ofert w przetargu na koncesję na system komputerowy obsługujący loterię oraz poprzez ograniczenie uczestnictwa w tym przetargu wyłącznie do organów, firm,

konsorcjów i grup, których kapitał, brany pod uwagę indywidualnie lub zbiorowo, był w posiadaniu sektora publicznego, Republika Włosa nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z art. 30, 52 i 59 Traktatu oraz art. 9 i 17-25 Dyrektywy Rady 77/62 EEC z dnia 21 grudnia 1976 roku koordynującej procedury udzielania zamówień na dostawy (OJ 1977 L 13, str. 1), ze zmianami wprowadzonymi Dyrektywą Rady 88/295/EEC z dnia 22 marca 1988 roku (OJ 1988 L 127, str. 1).

Oddala pozostałą część wniosku.

Nakazuje Republice Włoskiej pokrycie kosztów.